

Drengen

**der kunne
hvad han ville**

Drengen, der kunne, hvad han ville

Fortællingen om Nils Borring

Jysk Forfatterservice
Ellen Stampe
Juni 2009

Én efter én forsvinder bøgetræets grene under drengen. Han klatrer højere og højere op.

Da han ser ned, er der mindst otte meter til jordoverfladen, som er trampet stenhård af utallige barnesko. Træet vokser på det område ved realskolen i Hammel, hvor bydelens børn bruger meget af deres fritid i slutningen af 1960'erne.

De kalder det ”realen”.

Der er en fodboldbane og en række med gamle, høje bøgetræer.

Mellem bladene kan han skimte kammeraterne, der har bøjet nakkerne tilbage for at holde øje med ham. Det er ikke fordi, han er speciel modig. Slet ikke. Den manøvre, han skal til at i gang med, har de alle sammen prøvet flere gange før.

Nils Borring Sørensen i træet er 12 år gammel. Han er en helt almindelig dreng med kommunefarvet hår, der er klippet i en grydefrisure. Han er hverken specielt høj eller særlig tyk. Han er bare almindelig og kommer fra et almindeligt hjem med tre søskende.

Far hedder Anton Marius Borring Sørensen og er Hammels eneste kriminalassistent. Hans hår er ret tilbagelagt med brylcreme, så det sidder perfekt. Hans krop er fast og firskåren, og han går altid med hat og jakkesæt. Ikke uniform. Det er forbeholdt byens to ordensbetjente, mens kriminalpolitiet er i civil.

”Far var en naturlig autoritet. Jeg voksede op i et hjem med faste rammer. Vi børn skulle opføre os ordentligt,” siger Nils Borring i dag.

Nils’ mor hedder Ella Therese Slot Sørensen. Hun er en energisk dame, der passer tjenesteboligen i Hammel by med den største nidkærlighed. Hendes domæne er et stort hus med kælder, stueetage og første sal.

Hver dag bliver støvet tørret af, og tøjet er strøget, så alting er i orden.

Når det er vaskedag, står hun op før alle andre og går ned i kælderen til gruekedlen. Hun fyrer under den store vaskegryde i en indbygget ovn, og inden længe damper hele kælderen til, så Nils ikke kan se sin mor i tågen, når han kommer ned ad trapperne.

Ro, renlighed og regelmæssighed er de dyder, hun opdrager sine fire

børn efter. Hverken Nils, hans storesøster Susanne eller hans to ældre brødre Ole og Jørn er i tvivl om, at de skal være rene i tøjet, tale ordentligt og opføre sig hæderligt.

Sådan gør man.

Træerne ved 'realen' er en af Nils' faste legepladser. Stedet lægger kulisse til både cowboys og indianere og træer til den barndomsprøve, han skal udføre nu.

Hvis hans mor vidste, hvad han var i gang med, ville hun forbyde det. Men det ved hun ikke.

I virkeligheden ved Nils' forældre ikke halvdelen af, hvad deres yngste søn render og laver. Der bliver ikke holdt øje med børn på samme måde som i dag.

Nils må godt cykle de 15 kilometer til friluftsbadet i Låsby sammen med de andre drenge for at bade. Og om vinteren må han gerne gå to kilometer gennem skoven med sin Davos-trækælk for at suse ned af bakken ved Kalvehaven. Han må godt, når bare det er sammen med andre.

Men legen i træet spørger man ikke om lov til.

Ved hjælp af armene skubber han sig længere og længere ud på en gren. Det kildrer i maven.

Men han kan, hvad han vil.

Hans vægt får grenen til at bøje sig langsomt mod jorden, desto længere han maver sig ud. Normalt bøjer træet sin lange arme, så drengene kan lade sig sænke ned på den næste gren, indtil de igen står på jorden og kan modtage de andres hyldest. Men denne gang kommer der en lyd, som ikke plejer at være der.

Der lyder et knæk.

Grenen giver efter under ham. Han når ikke engang at blive rigtig bange. I stedet for at knække helt af hænger grenens ene ende fast i barken. Den bliver trukket af træet i en lige bane, som et stykke papir, man trækker af et klistermærke.

Nils' hænder låser sig.

Bladene hvisler forbi hans ansigt. Kort før hans krop rammer jorden, holder barken op med at skrælle mere af, så grenen hænger i en lang barkstrimmel.

Nils i pyamas. Hans storesøster Susanne viser sin fine kjøle frem i forgrunden. Hun er fire år ældre end Nils.

Nils holder stadig fast.

Han klatrer det sidste stykke ned med bankende hjerte. Episoden bliver ikke nævnt, da han senere kommer hjem.

Nils Borring Sørensen er en rigtig lille efternøler. Hans mor er 39 år, da hun får ham, og der er fire år til hans storesøster. Nogle vil måske sige, at han bliver forkælet. Sådan vil han ikke formulere det, men efterhånden, som de ældre søskende flytter hjemmefra, bliver der mere råderum derhjemme. Samtidig oplever samfundet generelt en stigende velstand, der også smitter af på familien Borring Sørensen.

I Nils' hjem er faren eneforsørger i adskillige år. Han arbejder mange timer som kriminalassistent, og det sker ofte, at han pludselig bliver nødt til at tage af sted, fordi der er sket en forbrydelse.

Selv juleaften holder de kriminelle ikke fri.

Da Nils er tre år gammel, går far Anton ind i lokalpolitik for socialdemokratiet. Det ligger ligesom i kortene, at faderen skal gå den vej, for bedstefar Peter Borring Sørensen var tidligere sognerådsformand, og den politiske bevidsthed er nærmest kommet ind med modernælken.

Ud fra snakken i hjemmet har den lille Nils aldrig været i tvivl om, at farfar var en betydningsfuld herre. Sognerådsformand svarer til borgmester, og hos den lokale bager var borgmesterstangen selvfølgelig en P. Borring-stang.

Nils har aldrig lært sin farfar at kende, og med faren i lokalpolitik bliver der endnu mindre tid til samvær mellem far og søn. Derfor bliver det Nils' mor, der skal tage sig af hovedparten af børnenes opdragelse.

Det gør hun på en fast, men kærlig facon.

Ikke sådan, at hun slår sine børn.

Det gør hun ikke.

Men hun har én gang sagt til Nils, at han får en endefuld, når far kommer hjem.

”Jeg er sikker på, at det ikke kom så vidt. Men det var hendes ansvar, at vi skikkede os. Jeg vidste godt, hvornår min far var vred, og jeg skulle stoppe. Så de ting, der var forbudt – dem gjorde vi ikke, eller også gjorde vi det i smug,” fortæller Nils i dag.

Derfor er det mest optimale, at Nils' far og mor ikke ved, hvad han laver, hvis det er drengestreger. Ud fra devisen: Hvad de ikke ved, har de ikke ondt af, passer han godt på, hvad han fortæller, når han kommer hjem.

Derfor siger han heller ikke noget, da han er styrtet gennem bladene og grenene på pladsen ved 'realen'.

Han siger heller ikke noget, om den leg drengene udfører med en dolk.

To drenge står med samlede ben overfor hinanden på et par meters afstand. Først kaster den ene sin dolk mod den andens fødder. Man skal ramme inden for en fodslængde af den andens sko, for at kastet er gyl-

digt. Bagefter kaster den anden sin dolk.

Sidder den, som den skal, bliver foden flyttet til det sted, hvor dolken stikker op af jorden. Sådan bliver kamphanerne ved, indtil den ene står med så spredte ben, at han vælter.

Men en dag er klassekammeraten Jørn uheldig.

Det er ikke Nils, der kaster dolken. Men han ser, hvordan gummiskoene bliver røde. Da de tager strømpen af, er der en flænge i tåen. Sammen lapper drengene den tilskadekomne sammen og lover hinanden at holde episoden hemmelig.

Det er bedst.

Nu skal det ikke forstås sådan, at Nils altid leger med dolke og klatrer i træer. Nogle gange sidder han lige så stille på gulvet i legeværelset og kører med sine biler på tæppet. Eller han udkæmper drabelige slag med sine indianer- og cowboyfigurer i legetøjsfortet.

Legeværelset ligger ved siden af spisestuen. Huset har to stuer. Den ene bruger familien hovedsageligt til at spise i. Den anden - dagligstuen - har bløde lænestole, en skænk og et Jensen-fjernsyn.

Der er også en telefon i hjemmet med et drejhåndtag. Nils har lært, fra han var helt lille at tage imod telefonbesked, når folk ringer for at informere kriminalassistenten.

Ved siden af telefonen ligger altid en blok. Den tegner han blandt andet Anders And og Batman på. Han elsker at tegne.

Når Nils ikke leger om aftenen, kan han godt lide at se fjernsyn sammen med sine forældre. Det er en måde at få viden på. En måde at lære mere.

Det vil Nils gerne.

Der er kun én kanal, og det er ofte Bent Bertramsen, der er nyhedsoplæser. Han taler et meget korrekt og formfuldt rigsdansk, og Nils suger alt til sig.

En dag går en amerikaner på månen.

Nils ser det i fjernsynet. Mormor ser det også.

Hun ryster på hovedet og udbryder, at hun aldrig har troet, at der kom folk derop.

Nils i dagligstuen sammen med hunden Olsen, der er et ægte gadekryds. Fløjlshund er højeste mode.

For Nils er alt muligt.

Han er selv meget interesseret i fysik og matematik, og han elsker at undersøge fysikkens love. Også, hvis der indgår ild i forsøgene. Det er godt nok én af de ting, der er forbudt, og derfor er den største diskretion nødvendig.

Men det kan gå galt.

Han ender også af og til med at blive afsløret.

En dag leger han hos en af klassekammeraterne fra vejen, Steffen, hvis far har et VVS-firma. Alle varerne til firmaet kommer i trækasser, og for at tingene ikke skal skramle rundt under transporten, er der brugt træuld som fyld.

Nils og Steffen finder et temmelig dybt hul på firmagrunden og laver et bål af træuld og kasser, så flammerne tordner mod himlen. Måske bliver bålet lidt større end de to kammerater har regnet med.

Mor Ella har sagt, at ild er farlig.

Da han kommer hjem den aften, lugter han værre end en brandmand, der har slukket ildebrande hele dagen. Mor Ella spørger, hvad han har lavet. Så er der ingen vej udenom. Man lyver ikke.

Han bliver nødt til at indrømme det store bål.

Da han har været i bad, fået sin pyjamas på og fået læst H.C. Andersens godnathistorie tager hun en seriøs snak med sin dreng om ild og de konsekvenser, en brand kan have. Han kan godt se det.

Men det er bare så spændende.

Derfor er der heller ikke nogen, der griber ind og forsøger at stoppe en kammerat, der bruger en benzindunk til at få gang i et bål ved 'realen', der ikke vil brænde. Det er kun held, der redder drengen med benzindunken fra at blive forbrændt, da dunken antænder med en susende lyd.

Han er også med, da de hælder en sjat rensbenzin i vasken hjemme hos en ven og fortynder væsken med vand, inden de sætter en tændstik til. Bagefter ved de, at rensbenzin er lettere end vand og dermed flyder ovenpå. For da tændstikken rammer overfladen, regner de ikke med, at ilden bliver så voldsom.

Der lyder noget i retningen af et hyl og en ildsky stiger vejrs, som brænder et mærke i gipsloftet, hvor der drysser små, hvide flager ned.

Nils bliver forskrækket.

Han er aldrig ude på, at nogen skal komme til skade eller at ødelægge noget. Sådan en dreng er han ikke.

Så da han får en af de større børn til at vælte på sin cykel, er han ikke stolt.

Det er ikke med vilje.

Men ham og Steffen fra vejen har lavet flitsbuer af de elektrikerrør, som Steffens far bruger i VVS-firmaet.

Sådan et rør med et stykke sejlgarn er en optimal flitsbue, der kan sende en pil af sted med stor kraft.

Nils' konfirmation bliver holdt i Røgen Forsamlingshus. Ella krammer sin søn, der lige har knebet en tåre over en meget rørende tale fra en ven af familien. Far Marius ryger cerutter og i det hele taget alt, hvad der er tobak i.

De to drenge står ved værkstedet og skyder på må og få, da de ser en dreng komme cyklende. Et levende mål.

En udfordring.

Det er en ældre dreng, de kender fra vejen. Pilen flyver gennem luften med en hvislende lyd. Nils kan ikke huske, om det er ham, der skyder.

Den rammer direkte ind i forhjulets eger og stopper cyklen i ét hug.

Drengen flyver i en bue hen over styret og rammer jorden med et hyl.

Nils og Steffen løber alt, hvad de kan. Det giver ingen mening at stå og vente på at få tæsk.

Nils spiller fodbold i 3. - 4. klasse, men så stopper han. En overgang går han også til håndbold, hvor han står på mål og spiller fløj.

Bagefter kan Nils godt, se at det kunne være gået meget værre. Hvis pilen havde ramt øjet i stedet for hjulet?

Han bryder sig ikke om at tænke tanken til ende.

Det er nok også derfor, at han slet ikke drømmer om at blive politimand ligesom sin far. I kraft af jobbet er faderen nogle gange ude hos folk, der har hængt sig, og han skal give mennesker de mest frygtelige beskeder.

Det passer ikke til Nils' psyke.

”Det er nok fordi, jeg dybest set er en tøsedreng. Jeg kan lide at bruge hovedet,” forklarer han i dag.

Og så afskyer han vold. Mennesker, der bliver ved med at slå, efter modstanderen er gået i gulvet, har han ingen respekt for.

Heller ikke som barn.

I skolen ordner Nils og drengene uoverensstemmelser på den hårde måde. De mødes efter skoletid og slås med hinanden for at afgøre, hvem der har ret.

En dag er to klassekammerater blevet uenige, og striden skal afgøres med en slåskamp på den lokale markedsplads. Nils ser på ligesom en hel flok andre elever.

Det er i fjerde klasse.

Den ene dreng kommer ned at ligge, og reglen siger, at så er kampen afgjort. Men sejrherren fortsætter og hopper med begge knæ ned på den anden drengs krop. Nils reagerer skarpt ligesom de andre drenge.

Sådan gør man ikke.

Drengen brød reglen.

Nils er også selv nogle gange hovedperson i en slåskamp på plænen.

Han gør under en kamp brug af en såkaldt flyvende japaner. Den anden dreng kommer løbende hen imod ham med stor kraft.

Nils venter, til han er helt tæt på.

Så lægger han sig på jorden og bruger begge sine ben til at sende drengen en tur gennem luften. En flyvende japaner. Han husker ikke, om han vandt kampen, eller om modstanderen kom tilbage og gav ham tæsk.

Men han husker, at da han bliver ældre, tager nogle af hans kammerater til fest på Låsby Kro. De drikker bajere og slås.

Men Nils gider ikke.

Det siger ham ingenting at være fuld og have det dårligt næste dag, og slåskampe med de bare næver ligger ikke til hans natur. Mens nogle prøver hash, siger Nils nej tak. Han kan snildt more sig uden den slags.

Og så kan han godt lide at have styr på sig selv.

Nils lærer at spille på sin brors guitar efter et Jørgen Ingemann-kursus. Mange år senere skriver han en sangtekst til Røgen Farre Idrætsforening, der lyder: "Røgen Farre, vi skal sejre, hygge os og drikker bajer, finde noget vi kan fejre, så vi kan råbe skål".

Det vildeste, han ryger, er cigaretter. Til gengæld er det af den stærke slags. Det begynder allerede, da Nils er 11 år med cigaretmærket Kings.

Han graver jordhuler med de andre drenge på 'realen' og ryger i smug. De bruger træbrædder til at dække hullet til, og så sidder de i mørket og pulser. Det sker, at kriminalassistenten lægger cigaretter til, uden han ved det.

Fra ottende klasse ryger Nils fast. Det er helt normalt. Sådan gør teenagere i begyndelsen af 70'erne. Nils tjener penge ved at gå med aviser og får lomme penge.

Men det er ikke kun cigaretterne, Nils får smag for. Han elsker Laura Kjærgaards franske vaffler. Laura laver hjemmebag, som hun sælger til husmødrene i kvarteret.

Og det kan efterhånden ses på Nils' krop.

Kinderne buler ud, og der kommer en fedt pude på maven.

Nils bliver tyk.

Kammeraterne smådriller ham, og hans selvtillid får et knæk, men i flere år kan han alligevel ikke lade være med at spise for meget og for sødt.

På gymnasiet, hvor han læser fysik og matematik, deltager han næsten ikke i festerne. For det første fordi, han ikke bryder sig om at drikke sig fuld og for det andet, fordi han føler sig for tyk til at danse.

Situationen gør, at han vælger at koncentrere sig mere om lektierne og de gode karakterer end om at lave fis og ballade med de andre.

Han vil være ingeniør. Ligesom sin storebror Ole.

Det er ikke sådan, at han isolerer sig fra de andre unge.

Slet ikke.

Ej heller mangler han venner. Han kører på sin store, røde Puch med twinsæde for at besøge de jævnaldrende på deres ungdomsværelser.

Puch'en er selvfølgelig ikke tunet, som de andre unges knallerter. Der er nogle ting – dem gør man bare ikke. Det er jo forbudt at bore en knal-lert, og det er forbudt at tage stoffer.

Så det gør Nils ikke.

Men han lytter til musik. Og han elsker det. Det er Rolling Stones, The Beatles, Tina Turner og Top 20 listen i radioen, der står øverst på hans hitliste.

Musikken betyder meget.

Han er både inspireret af sine ældre brøders hang til Elvis, men der ligger også en stor beundring i ham over kammeraternes færdigheder i deres rockorkester Optime Vates. Nils har også lært at spille på guitar, og han nyder at lave sine egne tekster - blandt andet til den lokale amatørteaterforenings revyer.

Kærester er der ikke mange af.

Det er først senere i hans liv.

”Jeg tror ikke, jeg var særlig attraktiv. Det er de færreste piger, der falder for lettere fedladne fyre,” mener han selv i dag, når han ser tilbage. Men så ændrer omgivelserne sig markant for den unge mand. Nils skal være soldat.

Han knæler i det høje græs.

Hjelmen er tippet godt frem over panden, så begge øjne er gemt i mørket fra skyggen. Foran ham står en morter. Det er et rør, soldater fører granater ned i, så de kan ramme et mål langt væk. Nils er malet med sort sløringsstift i ansigtet, og hans blik er alvorligt.

Faktisk har han søgt om at komme til artilleriet i Skive, fordi han regner med, at han dér kan bruge hovedet. Men han er blevet sendt til Antvorskov Kaserne i Sjællandske Livregiment. Det er ikke lige Nils' store drøm, der går i opfyldelse.

Militærets krav om at han skal løbe, skyde og kravle, bringer ham ikke ligefrem i verdens bedste humør. Han har ellers tabt sig gennem hele 3. g., fordi han er klar over, at militæret nok vil kræve, han skal bevæge sig.

En alvorlig menig gruppefører i midten sammen med sin morter-gruppe. Nils oplever soldatertiden som en blandet fornøjelse.

Men alligevel er han blevet udtaget som én ud af tre soldater fra et helt kompagni, der skal udsættes for ekstra løbetræning for at gennemføre kravet om 2400 meters løb på mindre end 12 minutter.

Tiden som soldat bliver en blandet fornøjelse.

Nils sover på en fire-mandsstue. Han opdager en fysisk side af sig selv, som han senere kommer til at dyrke i udpræget grad. Soldatertiden lærer ham også en del om sig selv som menneske.

Han opdager, at han kan presse sig selv til ting, som han ikke troede, han kunne klare. Som at sove udenfor i 15 graders frost, at leve af elendig mad og klare de fysiske strabadser. Det går for alvor op for ham, at han kan, hvad han vil.

Men han opdager også, at han ikke endnu har modet til at sige fra, selvom han burde. Alle ved, at chaufføren, der kører de unge mænd rundt i lastbilen, er beruset, men der er ingen, der siger noget.

Heller ikke Nils.

I dag ville han have ønsket, at han havde sagt noget, for han følte, det var uforsvarligt. Men han turde ikke. Han er ikke en ung mand, der råber op og gør opmærksom på sig selv. Han er mere typen, der lytter, når andre fortæller og gør sig sine egne tanker og overvejelser.

Den alvorlige soldat bliver uddannet skytte.

Han trækker svømmefødderne på sine bare tæer bag scenen og tjekker, om svømmebrillerne er der.

Det er i 1981, og Nils er med i en politisk revygruppe i forbindelse med valgkampen.

Han har været med til at skrive de fleste af sangene og teksterne, men han har ikke noget behov for at være i fokus på scenen. Det passer meget bedre til hans personlighed, at han står i kulissen og trækker i trådene.

Men sketchen mangler en mand i svømmefødder og svømmebriller, der spørger, hvor svømmehallen er. Fordi politikerne i årevis har lovet borgerne en svømmehal i Hammel, uden at det endnu er sket.

Han læser på lærerseminariet, fordi han vil have en uddannelse nu.

Alle tanker om ingeniørstudiet er droppet, og en hurtig flirt med Journalisthøjskolen i Århus er også passé. Nu koncentrerer han sig om at blive lærer, og han deltager aktivt i en musikforening, hvor han er kasserer.

Nils er helt tør i halsen, mens han står der bag scenen og venter. Hans blik flakker rundt, og han kan høre, at de andre skuespillere på scenen snart er nået dertil, hvor han skal gøre sin entré.

Øjnene falder på en flaske øl, der står efterladt af en nådig sjæl. Han tager den for munden og dulmer sin tørre hals. Men indholdet er ikke kun øl. Den tydelige smag af et skod giver en bitter eftersmag helt ned i halsen.

Han skærer ansigt og går på scenen for at sige sin replik.

Folk griner.

Revyen er en succes.

Han falder faktisk for hende næsten med det samme. Hun er slank, har langt, lyst, krøllet hår. Smuk.

Nils er uddannet lærer og har fået et vikariat på Søndervangskolen i Hammel. Han underviser i dansk, geografi og formning.

Hans udkårne er smilende, intelligent og hun har noget at give af, føler han. Hun har også koncentreret sig om at klare sig godt intellektuelt, og

Nils kan mærke, at de to er ens på mange punkter.

Heldigvis falder hun også for ham.

Og mor Ella vurderer, at Nils ikke kunne have fået en bedre pige end Hanne. De bliver gift i 1986 og får børnene Line og Laura.

I 1995 gennemfører Nils sit første marathnløb. Han sætter sig som et mål, at han en gang vil fortælle sine børnebørn, at bedstefar løb over lillebæltstroerne. Siden da har Nils løbet 15 marathnløb i alt.

Ligesom i Nils' eget barndomshjem forsøger han at skabe nogle rammer, som hans børn kan udfolde sig indenfor. Han arbejder helt bevidst på at være mere nærværende i sine pigers liv, end hans forældre var i hans.

Det er uundgåeligt, at Nils også skal arbejde med lokalpolitik. Det er ligesom med hans far og hans farfar. Han ikke kan lade være. Det er som en indre drift, der tvinger ham til det. Men han vil vente for at være sammen med børnene, mens de er små.

De første 30 kilometer kan han godt løbe uden problemer, men så begynder smerterne. Nils har røde shorts på, en blå langærmet trøje og nummer 1294 på brystet. Hans ben kramper. Fødderne smerter. Det regner. Han kæmper sig videre.

Det er 1995.

Et maratonløb er 42,195 kilometer, og Nils har bestemt, at han vil løbe hele vejen.

Nu er det syv år siden, han begyndte at småløbe med sin genbo. De tog fem kilometer, og det var helt vildt, da de begyndte at snakke om at løbe otte.

Nu er han i gang med sit livs første maratonløb.

Ruten går over Lillebæltsbroerne. Nils ved, at det er godt at sætte sig et mål. Så det har han gjort. Han vil gennemføre det maratonløb.

Han kan, hvad han vil.

Efterhånden som kilometerne slipper op, falder han ind i sig selv.

Han har kun én ting i hovedet. Målet. Det er ren viljestyrke, der driver ham frem. Derfor gennemfører han. Og får mod på mere.

Og en del flere.

I 1997 bliver han spurgt, om han vil med i lokalpolitik.

Nils overvejer det længe.

Han vil egentlig godt vente i cirka fire år mere, for pigerne er kun 10 og 13 år gamle. Men en anden ting, som livet har lært ham, er, at man skal tage chancen, når den byder sig.

Så han siger ja.

Ligesom sin far.

Ligesom sin farfar.

Han tror, at interessen for politik løber i blodet. Som om man kan blive inficeret som barn uden nogen reel mulighed for at blive helbredt igen.

Og sådan går det til, han bliver politiker som 38-årig.

Det gamle byråd bliver beskyldt for at være en junta, der bestemmer uden at inddrage de mennesker, de bestemmer over.

Den opførsel pirrer Nils' retfærdighedssans.

Han er opdraget til, at mennesker i det mindste skal have mulighed for at give deres mening til kende, før en beslutning bliver trukket ned over hovedet på dem. Han bestemmer sig for, at han vil være den lyttende.

Hvis han bliver valgt, vil han høre, hvad folk har at sige, inden han træffer sin afgørelse.

Han opdager også, at der er kommet mere styr på en af hans tidligere svagheder.

Han kan sige fra.

Den ubehagelige oplevelse med den fulde chauffør i soldatersiden har lært ham, at det gælder om at mærke godt efter i maven og sige fra, hvis det er nødvendigt.

I politik fylder hans moralske opdragelse meget.

Han bryder sig ikke om folk, der ikke er hæderlige, og han kan ikke fordrage, hvis nogen for eksempel lækker fortrolige oplysninger.

Det er at bryde reglerne.

Det gør man ikke.

Det er to ting, der gør, at han sætter sig målet.

For det første får hans ældste bror Ole sit BMI-tal under 25, der er normalvægt. For det andet har han lige deltaget i en konference, hvor det står klart, at antallet af fede amerikanere vil eksplodere indenfor de næste ti år. Så tager han beslutningen.

Nu vil han tabe sig.

”Jeg har aldrig synes, at jeg har set specielt godt ud,” siger han i dag om sin beslutning om at gå på slankekur for to år siden.

Når han stiller sig på vægten, viser nålen 85 kilo. Han vil have den ned på 77,4, for så er hans BMI-tal 25.

Ligesom bror Ole.

Nils sætter sig et mål.

Han siger farvel til et lille glas rødvin om aftenen til aftensmad, farvel til hvidt brød, tager ikke to stykker chokolade, drikker en masse vand og spiser knækbrød i stedet for kage. Han vil tabe sig.

Og han kan, hvad han vil.

I dag er vægten på 71 kilo. Nils er en glad mand. Det er meget nemmere at løbe, og han føler sig generelt meget bedre tilpas uden de ekstra kilo.

Nu har han sat sig et nyt mål.

Han vil gerne være borgmester i Favrskov Kommune.

Men denne gang er det ikke kun ham alene, der kan kæmpe for at nå målet. Han er afhængig af andre.

Af vælgerne.

Det føles næsten, som dengang han som dreng krøb ud på bøgetræets gren på pladsen ved ’realen’. Han bevæger sig længere og længere ud uden at være sikker på, om grenen knækker igen, eller om han senere kan modtage sin hyldest med begge ben på jorden.

Men ligesom den lille dreng på grenen fra dengang, så ved Nils også godt i dag, at hvis han ikke kravler derud, så mærker han aldrig suset.

Derfor gør han det. Fordi han kan.

Fordi han vil.